

Levon

รีเชตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่สุดแฉ่งแกร่ง

신입사원 김철수

2

Oh Jung 오정

เขียน

LUNADALA

แปล

Pakjit_incanus

วาด

ในเมื่อลืมตาอยู่ก็แสดงว่าเป็นเรื่องจริง
เพราะฉะนั้นความรู้สึกของเราที่รู้สึกได้ก็ไม่ใช่ความฝัน

- Oh Jung

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากได้รีเซ็ตชีวิตกลับมาเป็นพนักงานใหม่แล้วตั้งหน้าตั้งตาทำงานจนสร้างผลงานได้มากมาย ในเล่มที่ 2 นี้ คิมซอลซุจะพาผู้อ่านไปทำงานที่ต่างประเทศกันอีกครั้ง และไม่ใช่แค่ประเทศเดียว แต่ไปถึงสี่ประเทศด้วยกัน นอกจากนี้ยังมีสัญญาณลึกลับที่มือนาคของหัวหน้าอันจองกยูเป็นเดิมพันอีกด้วย

นอกจากเรื่องธุรกิจที่แสนจะตื่นเต้นแล้ว ทุกท่านจะได้พบกับมุมน่ารักๆ กู๊กิกของพนักงานบริษัทเสียงเพราะคนนี้ เมื่อเขารู้ว่าสิ่งที่เขาคิดนั้นเป็นเรื่องเข้าใจผิด จึงทำให้ความสัมพันธ์ของเขากับเธอคนนั้นเริ่มขยับเดินหน้าบ้างแล้ว

“ผมขอบคุณ...ครับ” คิมซอลซุสารภาพรักกับเธอคนนั้น แล้วความสัมพันธ์ของพวกเขาก็จะเป็นอย่างไรต่อ คิมซอลซุจะทำสัญญาสำเร็จหรือไม่ มาเอาใจช่วยไปด้วยกันในเล่มได้เลย

Levon

42

คงอาลัยอาวรณ์มาก

‘ขายไข่ไก่จ๋า’

ป้ายที่เขียนว่าขายไข่ไก่ในปั๊มน้ำมันอาจดูแปลกตาไปสักหน่อย เพราะเจ้าของฟาร์มไก่นี้เปิดปั๊มน้ำมันเป็นธุรกิจเสริม

กองไข่ไก่วางขายอยู่บริเวณที่ว่างตรงกลางระหว่างบ้านเจ้าของฟาร์มกับออฟฟิศปั๊มน้ำมัน

ขณะที่คิมซอลซูกำลังสงสัยว่าไข่กองนั้นจะขายได้อย่างไร เพราะที่นี้เป็นต่างจังหวัดไกลปืนเที่ยงไม่ค่อยมีรถสัญจรผ่านไปมาเท่าไร ก็เป็นจังหวะเดียวกันกับที่เห็นวารถซึ่งเพิ่งเข้ามาเติมน้ำมันเมื่อครูได้ซื้อไข่กลับไปด้วยหนึ่งแผง

เขามองภาพนั้นอย่างไม่ละสายตา

ด้วยความช่วยเหลือจากลุงยุนจองโฮซึ่งทำงานในปั๊มน้ำมันของเจ้าของฟาร์มไก่ ทำให้คิมซอลซูกสามารถเก็บข้อมูลเกี่ยวกับฟาร์มไก่แห่งนี้ได้

คิมวังซัม เจ้าของฟาร์มไก่ดูแลกว่าอายุจริงทั้งที่ปีนี้เพิ่งเข้าวัยปลายห้าสิบปี เพราะผมสิ้นเกรียนในชุดย้วยๆ กับผิวกว่าร้านใหม่แดงที่เต็มไปด้วยริ้วรอย อีกทั้งยังมีผมหงอกแซมอยู่เยอะทำให้ดูเป็นอย่างนั้น

“ไม่ทราบว่าคุณจะขอข้อมูลวิธีการทำอาหารสัตว์หน่อยได้ไหมครับ”

ที่นี่มีไก่อยู่ประมาณสามร้อยตัวและไม่ได้ใช้วิธีเลี้ยงในกรง แต่เป็นการเลี้ยงแบบเปิด โดยการสร้างรั้วสูงบริเวณภูเขาหลังบ้านซึ่งเป็นพื้นดินมรดกตกทอดจากพ่อแม่

“อยากรู้ว่าใช้อะไรทำอาหารสัตว์นั้นหรือ”

คิมวังซัมทำหน้าลำบากใจกับคำถามของซอลซู

“ทำไมข้าต้องบอกอะไรเรื่องนั้นด้วยล่ะ เอาเถอะ เชิญดูให้เต็มที่เลย”

คิมวังซัมรู้สึกไม่ค่อยถูกชะตากับคิมซอลซูที่สวมสูทมาที่นั่นเท่าไรนัก เพราะทำให้หนักถึงเรื่องที่เคยโดนหลอกจากพวกคนใส่สูทตอนที่ทำธุรกิจค้าขายด้วย

แต่ที่เขาอนุญาตคิมซอลซูเพราะความขยันของยูนจองโฮที่ทำงานอยู่ในปั๊มของตน กระนั้นก็ยังรู้สึกกระแวงเพราะไม่รู้ว่ไอ้พวกคนใส่สูทจะโกหก ปลิ้นปล้อนตลบหลังเขาอย่างไรอีก

คิมวังซัมตักอาหารสัตว์ในไหหลายชั้นแล้วนำไปโปรยในเล้า คิมซอลซูใช้กล้องถ่ายรูปบันทึกภาพเหล่านั้นไว้

ไก่ที่เลี้ยงที่นั่นตัวค่อนข้างใหญ่และเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่ว คิมซอลซูสังเกตเห็นสีน้ำเงินปนอยู่ในอาหารสัตว์ที่โปรยให้ไก่กิน แสดงว่านอกจากธัญพืชแล้วอาจจะผสมอย่างอื่นลงไปด้วย

คงคิดว่าฉันจะมาขโมยความรู้ของเขาไปสินะ

“เจ้าไก่ทั้งหลาย! รีบกินรีบโตแล้วทำเงินให้ไว ๆ หน่อย!”

คิมวังซัมโปรยอาหารสัตว์พร้อมพูดเป็นจังหวะ คิมซอลซูผินหน้าไปทางหน้าปั๊มน้ำมันแล้วนึกถึงป้ายเล็กๆ ที่อยู่ข้างหน้า

แม้ในตอนนี้จะยังมีขนาดเล็กและไม่ราบรื่นเท่าไรนัก แต่พื้นที่ภูเขาลหลังบ้านของคิมวังซัมนั้นค่อนข้างกว้างขวาง หากคิดจะเลี้ยงไก่ต่อไปเรื่อยๆ พื้นที่ภูเขาลหลังบ้านของเขาก็เพียงพอให้เลี้ยงไก่ได้หลายพันตัวเลย

แต่ตอนนี้ยังไม่มีตลาดไว้ขายสินค้า ดูท่าทางคงมีแค่คนในหมู่บ้านแถวนี้ที่ซื้อไข่ไก่ตอนมาเติมน้ำมัน

ราคาก็ว่าแพงเป็นสองเท่าของไข่ไก่ทั่วไป แต่ที่ยังมีคนซื้ออยู่ก็แปลว่ารสชาติของไข่ไก่น่าจะใช้ได้เลยทีเดียว

คิมซอลซูเดินเข้าไปหาคิมวังซัม

“มีอะไรให้ช่วยไหมครับ”

“ไม่ต้อง”

“เอ่อ แต่ผมคิดว่าในเมื่อให้ผมดูขนาดนี้แล้วก็น่าจะต้องช่วยอะไรบ้างนะครับ”

แม้ว่าจะปฏิเสธไปหลายหน แต่ด้วยท่าทางเป็นมิตรและรอยยิ้มระรื่นของคิมชอลซู ทำให้คิมวังซัมยอมใจอ่อนในที่สุด

“รู้แล้ว ๆ เห็นถึงสิ่งกะลือตรงนั้นใช่ไหม ช่วยเอาอาหารสัตว์ที่อยู่ในนั้นมาให้หน่อย”

คิมวังซัมกำลังโปรยอาหารสัตว์ให้ตัวพื้นที่จึงใช้เวลานาน

“ถ้าเอาอาหารสัตว์ใส่ถาดได้เลย พวกไก่ก็น่าจะไปกินกันเองได้ไม่ใช่เหรอครับ”

“ไม่ได้หรอก ทำแบบนั้นเดี๋ยวพวกไก่จะซีเกียจ ต้องทำให้พวกไก่ได้ขยับตัวอยู่ตลอดเวลา แบบนั้นไก่ถึงจะแข็งแรง และพอแข็งแรงแล้วจะได้ออกไข่ดี ๆ ไข่”

“แบบนี้รสชาติไข่ของที่นี่ก็คงไม่เหมือนไข่ไก่ทั่ว ๆ ไปสินะครับ”

“แน่นอน ไม่มีกลิ่นคาวเลยนะจะบอกให้ ได้ยินว่าคนที่แพ้ไข่ไก่กินแล้วก็ไม่เป็นไรด้วยละ”

“โอโฮ! ขนาดนั้นเลยเหรอครับ”

เมื่อคิมชอลซูตอบทสันทนาอยู่เรื่อย ๆ ทำให้คิมวังซัมรู้สึกสนุกกับการพูดคุยอย่างที่ไม่ได้รู้สึกมานานแล้ว

ความรู้สึกไม่เหมือนตอนที่ทำงานเงียบ ๆ คนเดียว อาจเพราะอย่างนั้นเขาจึงเริ่มรู้สึกถูกใจคิมชอลซูที่ตามตัวเองด้อย ๆ ท่ามกลางแสงแดดร้อน แม้ว่าเงื่อไหลโคลย้อยอยู่ในชุดสูทก็ตาม

“ผมกินเนื้อไก่ที่ลु่งส่งไปให้แล้วครับ มันอร่อยจนตาค้างเลย”

คำชมของคิมชอลซูทำให้คิมวังซัมยิ้มพร้อมพยักหน้า

“นั่นนะ ไม่ใช่ของที่จะได้กินกันง่าย ๆ นะ เพราะอีกหน่อยข้าก็จะขายเนื้อด้วย ราคาตัวละห้าหมื่นวอนเลยนะ”

“แพงขนาดนั้นจะขายได้เหรอครับ”

“ได้สิ ก็รู้กันอยู่ว่าดูแลดีขนาดไหน คนที่เคยกินไก่ของข้าก็ถามตลอดว่าเมื่อไหร่จะเอามาขายอีก”

คิมวังซัมเล่าอย่างภูมิใจ

หมายความว่าไก่ตัวละตั้งห้าหมื่นยวดยังขายในพื้นที่บ้านนอกแบบนี้ได้
อย่างนั้นหรือเนี่ย

“ดูเหมือนว่าการทำอาหารสัตว์คงยุ่งยากมากเลยสินะครับ”

เมื่อชายหนุ่มเอยถึงเรื่องอาหารสัตว์ขึ้นมาอีกครั้ง คิมวังซัมก็ลอบมอง
คิมซอลซู

“ทำไมถึงได้สนใจเรื่องอาหารสัตว์อะไรขนาดนั้นล่ะ จะเลี้ยงไก่หรือไง”

“ฮ่าๆ ผมจะไปเลี้ยงไหวได้ยังไงล่ะครับ ไก่คุณภาพขนาดนี้เทียบเท่า
ของที่ขายในห้างได้เลยนะครับเนี่ย”

“เพราะว่าการทำอาหารสัตว์มันซับซ้อน ถ้าใช้เลี้ยงไก่จำนวนมากจะ
ทำให้ลำบากได้ และที่ข้าเลี้ยงก็เพราะต้องการไข่ ไม่ได้เลี้ยงเพื่อจะขายเนื้อ
หรอก”

จะว่าไปแล้ว ดูเหมือนว่าคิมวังซัมจะทำงานด้วยตัวเองคนเดียวมา
โดยตลอด

“อ้อ อย่างนั้นหรือครับ นั่นถ้าจ้างคนเพิ่มก็น่าจะขยับขยายได้ง่ายขึ้น
นะครับ”

“พวกหัวขโมยมันเยอะไงล่ะ เชื่อใจไม่ได้หรอก”

“แบบนี้เอง ถ้าอย่างนั้นก็จดสิทธิบัตร¹ไปเลยสิครับ”

คำว่าสิทธิบัตรทำให้คิมวังซัมเบิกตาโพลง

“สิทธิบัตรหรือ มันคืออะไร”

คิมซอลซูอธิบายเรื่องสิทธิบัตรให้เขาฟังอย่างละเอียด

“พูดจริงหรือ ถ้าจดนั่นแล้ว จะทำให้ไอ้พวกที่ขโมยวิธีการทำอาหารสัตว์
ของข้าไปโดนปรับอย่างนั้นแหละ”

“ใช่แล้วครับ”

“แล้วต้องทำยังไงล่ะ”

¹ หนังสือสำคัญที่รัฐออกให้แก่ผู้ประดิษฐ์และคิดค้นสิ่งใหม่เพื่อไม่ให้ผู้อื่นนำไปใช้ได้
ในช่วงเวลาที่กฎหมายคุ้มครอง

“ไปที่สำนักงานตัวแทนสิทธิบัตรในเมืองเดี๋ยวเขาก็จะบอกวิธีให้ครับ
แต่อาจจะต้องเสียเงินด้วยนิดหน่อยนะครับ”

“ตัวแทนสิทธิบัตรใช่ไหม”

“ครับ”

คิมวังซัมพูดทวนคำว่าตัวแทนสิทธิบัตรอยู่หลายรอบเหมือนท่องจำ
ก่อนจะหันมามองคิมชอลซูแล้วพูด

“ขอบคุณสำหรับข้อมูลดี ๆ นะ ว่าแต่อยากรู้วิธีการทำอาหารสัตว์ไป
ทำไม”

“อ้อ ผมไม่ได้อยากรู้ทั้งหมดหรอกครับ ก็แค่อยากรู้ว่าในอาหารสัตว์นี้
ผสมข้าวสาลีด้วยหรือเปล่าล่ะครับ”

“ก็ต้องใช้อยู่แล้วสิ ข้าวสาลีกับข้าวกล้องจะเป็นพื้นฐานเลย”

“ถ้าอย่างนั้นพอจะบอกได้ไหมครับว่าใช้ของอะไรอยู่”

“ยี่ห้ออะไรนะ...”

คิมวังซัมตะกุกตะกักพูดไม่ถูก จึงบอกให้คิมชอลซูตามเขาไป แล้ว
เปิดโกดังเล็ก ๆ แห่งหนึ่งโชว์กระสอบที่กองอยู่ในนั้นให้ดู

“พอดีมันเป็นภาษาอังกฤษนะ”

คิมชอลซูเห็นกระสอบข้าวสาลีแล้วก็ยิ้มระรื่นพร้อมพูด

“ขอบคุณครับ ผมขอถ่ายรูปไว้ได้ไหมครับ”

“เอาสิ ยังไงก็ไม่ใช้ของสำคัญอะไรอยู่แล้ว”

คิมชอลซูใช้กล้องถ่ายรูปถ่ายภาพกระสอบข้าวสาลีแล้วขอบคุณคิมวังซัม
อยู่หลายรอบ

“อะไรกัน ชีวิตคนเราก็ต้องมีการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ฉันโอเค
หมดนั่นแหละขอแค่ไม่ใช่พวกหวังแต่ได้อย่างเดียว เอ้า เข้ามากินกาแฟ
ก่อนสิแล้วค่อยไป มีไข่ต้มด้วยนะ”

อันจองกยูรีบไปที่ห้องของรองประธาน เพราะถูกชินบยองฮุนที่เคยพบกัน
ตอนประชุมกรรมการบริหารเรียกพบ

“สวัสดีครับ ท่านรองประธาน”

“อิม มานั่งตรงนี้สิ”

ชินบองฮุนบอกให้เลขานำกาแฟสองแก้วมาเสิร์ฟ แล้วก็กวาดสายตามองหน้าตาของอันจงกยูที่กำลังนั่งอยู่ที่โซฟา

ใบหน้าดูมีชีวิตชีวา อาจเป็นเพราะว่าชอบยิ้มอยู่บ่อยๆ มุมปากจึงยกยิ้มเล็กน้อย การพูดจาทบก็ฉาดฉานตรงไปตรงมา มีความมั่นใจ

แม้จะไม่รู้เรื่องโง่งว้างอย่างละเอียด แต่ชินบองฮุนแยกแยะได้ว่าลักษณะแบบไหนที่เป็นคนดี

นี่คือใบหน้าที่ของคนที่เปี่ยมไปด้วยความมั่นใจที่จะประสบความสำเร็จ

“หวังว่าคงไม่ได้เรียกमतอนที่กำลังยุ่งๆ อยู่นะ”

“ไม่เลยครับ ท่านรองประธาน”

ชินบองฮุนพูดคุยเรื่องเกี่ยวกับทีมขายห้านัดหน่อยในขณะที่ดื่มกาแฟที่เลขานำมาเสิร์ฟ ก่อนจะวางแก้วกาแฟลง

“คงรู้อยู่แล้วว่าผมมาที่นี่เพราะได้รับหน้าที่ให้มาปรับเปลี่ยนผังองค์กรบริษัทพร้อมกับสร้างทีมพัฒนาทรัพยากรขึ้นมา และหลังจากทำให้อยู่ในระดับมาตรฐานได้แล้วก็ต้องกลับไปอยู่ที่เดิม”

“ครับ ท่านรองประธาน ผมทราบดีครับ”

“อิม เลยคิดว่าอยากให้คุณมาเป็นหัวหน้าทีมของทีมที่กำลังจะตั้งขึ้นมาใหม่นะ ว่าไงละ”

อันจงกยูคิดว่าการที่เขาจะสร้างผลงานได้ ก็ต้องดูแลรับผิดชอบทีมที่รับผิดชอบเงินจำนวนมหาศาล

“เพียงแค່ท่านสั่งมา ผมก็จะทำให้ดีที่สุดเลยครับ”

คำตอบอันแสนสุขุมของอันจงกยูทำให้ชินบองฮุนพยักหน้าอย่างมีความคาดหวัง

“อิม คิดอยู่แล้วว่าคุณจะตอบตกลง แต่เราต้องมีตัวสำรองมาแทนสำหรับทีมสินค้าธัญพืชนะสิ”

ชินบองฮุนบอก เรื่องนี้อันจงกยูก็เล็งพโยลิสชูเอาไว้อยู่แล้ว นั่นเป็นเหตุผลที่เขาพพโยลิสชูไปในสถานที่ที่ได้พบปะกับกรรมการบริหารด้วยกัน

แม้พโยลิสชูจะไม่สามารถทำงานขายเชิงรุกได้เก่งอย่างอิจุนฮัก แต่

ความสามารถในการดูแลสานต่อสัญญาต่าง ๆ ที่ได้มาแล้วให้คงอยู่ได้อย่างต่อเนื่องถือว่าไม่เลวเลย

อีกอย่างคือเขาไม่ใช่พวกคนทะเลเยอทะยานที่จะแก่งแย่งชิงดีทำผลงานแข่งกับคนอื่น เป็นคนที่นิสัยดี มีความเป็นผู้นำ ซึ่งเหมาะกับการให้ช่วยสอนงาน บ่มเพาะทักษะให้แก่พนักงานคนอื่นที่มีพรสวรรค์แทนด้วย

เพราะพโยอิสชูไม่เคยใช้ตำแหน่งที่สูงกว่ากันทำหรือขัดขวางใคร ๆ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้อีจุนฮักสามารถเติบโตและพัฒนาได้ถึงขนาดนี้

“ผู้จัดการพโยอิสชูเป็นตัวอย่างที่ใช้ได้เลยครับ”

“ผู้จัดการพโยอิสชูเหรอ หมายถึงคนที่ทำงานอยู่ใต้คุณสินะ”

“ครับ ท่านรองประธาน เพราะเขาทำงานดูแลรับผิดชอบทีมสินค้าัญพิฆาตตลอดจึงเป็นคนที่เหมาะสมที่สุดครับ เพียงแต่เขาไม่ใช่คนทะเลเยอทะยานที่ชอบทำผลงานเท่าไร จะนั่นจึงต้องเสริมสมาชิกในทีมที่มีลักษณะการทำงานแบบเชิงรุกแทนครับ”

เมื่ออันจองกยูเสริมคำแนะนำอีกเล็กน้อยเพิ่มเติมเกี่ยวกับพโยอิสชู ชินบยองฮุนก็พยักหน้า

“เป็นคนที่ใช้ได้กว่าที่คิดเลยนะเนี่ย อ่านลูกน้องของตัวเองได้ขาดเลยด้วย”

“อืม”

ชินบยองฮุนหยิบแฟ้มเอกสารจากโต๊ะของตัวเองขึ้นมาส่งให้อันจองกยู

“ผมอยากได้คนเหล่านี้อยู่ในทีมที่จะตั้งใหม่ คุณมีความเห็นยังไบบ้าง”

อันจองกยูเปิดแฟ้มเอกสาร

เมื่อเห็นชื่อผู้ช่วยผู้จัดการอีจุนฮักในหน้าแรก ใจหนึ่งก็รู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมา แต่ก็ฝืนทนไว้แล้วเปิดหน้าต่อไป ก่อนจะเห็นชื่อของคิมซอลชูปรากฏอยู่ ยกเว้นผู้จัดการพโยอิสชูเพียงคนเดียว นอกนั้นแล้วทั้งหมดนี้คือทีมขายห้าทั้งทีม

“พนักงานใหม่...”

“เพราะเขาคือคนที่ทำให้โปรเจกต์คราวนี้เกิดขึ้นได้นะ ผมเลยคิดว่า

ถ้าเอามาร่วมทีมด้วยก็น่าจะไม่แยอะไร แต่ความคิดเห็นของคุณที่จะมาเป็นหัวหน้าทีมก็สำคัญเหมือนกัน”

คำพูดของชินบองสุนทำให้อันจงกยู่คลี่คลายพร้อมคิด

“ผมก็คิดแบบเดียวกับท่านรองประธานครับ ถ้าต้องให้เลือกใครคนหนึ่งในระดับพนักงานทั่วไป เป็นผมก็จะเลือกคิมซอลซูเหมือนกันครับ”

จนถึงตอนนี้ อันจงกยู่ทำงานกับคิมซอลซูมาได้ประมาณห้าเดือนแล้ว

เมื่อเห็นสายตาที่เต็มไปด้วยความมั่นใจจากคนอย่างอันจงกยู่แล้ว ก็พอสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายคิดอย่างไรกับคิมซอลซู

บ่อยครั้งที่เมื่อพวกเขาคุยกันถึงเรื่องการวางแผนงานได้อย่างยอดเยี่ยม แต่ทำงานจริงไม่เป็น ซึ่งรองประธานชินบองสุนไม่มีทางรู้รายละเอียดยิบย่อยแบบนั้นแน่

“ดูเหมือนว่าเราใจตรงกันเลยนะ”

เมื่อชินบองสุนยิ้ม อันจงกยู่ก็ยิ้มพร้อมพยักหน้า

“ส่วนอีกคนหนึ่งเดี๋ยวผมจะไปดึงตัวมาจากบริษัทอื่นเอาล่ะ เพราะงานอาจมีวัฒนธรรมการทำงานไม่เหมือนกับที่นี่ ยิ่งงี้ก็ช่วยดูแลเขาให้เข้ากับบริษัทนี้ได้หน่อยแล้วกันนะ”

อันจงกยู่ลังเลคิดว่าจะพูดเรื่องอีจุนฮัก แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจไม่พูดออกไป

การที่รองประธานเรียกตนเองมาบอกเรื่องกำหนดสมาชิกในทีมด้วยตัวเองแบบนี้ นั้นหมายความว่าไม่ว่าอย่างไรหรือต้องใช้วิธีการไหน ก็จะต้องสร้างทีมแบบที่เขาต้องการขึ้นมาให้ได้เท่านั้น และคำที่พวกผู้บริหารไม่ชอบที่สุดคือคำว่า ‘เหนือยจัง’ เป็นไปไม่ได้หรอก ‘ยากชะมัด’

อันจงกยู่ไม่อยากทิ้งความรู้สึกต่างปรือในการพบกันครั้งแรกกับรองประธานชินบองสุน เขาจึงพยักหน้าพร้อมตอบอย่างแข็งขัน

“ครับ ท่านรองประธาน”

“ผมจะให้การสนับสนุนทุกอย่าง ตอนนี้แผนธุรกิจที่พอใช้ได้ซึ่งถูกเลือกมาจากโปรเจกต์พิเศษกำลังจะถูกเอามาปรับใช้กับทั้งบริษัท ดังนั้นต้องทำผลงานให้ได้ตั้งแต่ปีหน้าเป็นต้นไป เพราะฉันช่วยใส่ใจเรื่องการสร้าง

ทีมแบบนี้ไม่มีผลกระทบต่อแผนการล่าด้วยล่ะ”

“ไม่ต้องเป็นห่วงครับ ท่านรองประธาน”

“ถ้ามีคนที่คุณถูกใจก็เสนอมาได้เรื่อยๆ เลยนะ”

“ครับ ท่านรองประธาน”

“อิม แสดงว่าที่ฟาร์มไก่นั้น ใช้ APWW จริงหรือ”

คิมซอลซูกลับมาถึงบริษัทขณะที่กำลังประชุมตอนเย็นพอดีจึงนำรูปที่ถ่ายมาให้คนในทีมดู ทำให้รู้ว่ำนั่นคือผลิตภัณฑ์ของบริษัทในประเทศที่นำเข้าข้าวสาลี APWW มาจากประเทศออสเตรเลีย

“ครับ แบบนี้เราก็ได้ข้อมูลไปในมน้าวผู้ซื้อแล้วนะครับ”

หลังจากทุกคนดูวิดีโอและรูปที่คิมซอลซูกำหนดมาให้ก็หยิบไข่ต้มขึ้นมาคนละฟอง

“ถึงขนาดจะไม่ค่อยต่างกันเท่าไร แต่ไม่มีกลิ่นคาวสักนิดเลยแฮะ”

“รู้สึกว่ารสชาติกลมกล่อมกว่าด้วยนะ”

“ที่บอกว่าคนที่มีอาการแพ้ไข่ไก่ก็กินได้เป็นความจริงหรือ”

อีจุนยังกัดไข่ต้มครึ่งหนึ่งเข้าปากแล้วถามคิมซอลซู

“ครับ เขาบอกว่าอย่างนั้นนะครับ แต่ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน”

จีฮุน ลูกชายของอีจุนยัง แคกินไข่ไก่ชนิดเดียว ร่างกายจะบวมแดงและคันไปทั้งตัวแล้ว แต่เจ้าเด็กนั้นกลับชอบกินไข่มากๆ เวลาที่ไม่ให้กินก็มักจะโวยวายเสียยกใหญ่ ยิ่งถ้าช่วงไหนร่างกายไม่แข็งแรง แคกินขนมปังหรือขนมก็ทำให้ตัวบวมแล้ว

“ซอลซู แล้วนามบัตรล่ะ”

“ครับ มีครับ รอเดี๋ยวนะครับ”

ผู้จัดการพโยฮิลซุมองอีจุนยังแล้วพูด

“เพราะจีฮุนหรือ”

“ครับ ผู้จัดการพโย”

“เจ้านั้นยังเป็นแบบนี้อยู่อีกหรือ”

“มันไม่หายกันง่าย ๆ นะสิครับ”

เมื่อพวกเขาคุยกันจบแล้ว คิมซอลซูยื่นนามบัตรให้อีจุนฮัก
อันจองกยูที่เพิ่งนึกได้ว่าลูกชายของอีจุนฮักมีอาการแพ้ไข่ไก่ก็เอ๋ยปาก
พูดขึ้นมา

“เนีย ขนาดไข่ยังกินไม่ได้เลย แล้วจะไปอยู่เมืองนอกได้ยังไงกัน ต้อง
ที่เกาหลีดีที่สุดแล้ว ต่อให้ไม่มีไข่ก็มีอย่างอื่นให้กินมากมาย! ไข่! เกาหลี
นี่เยี่ยมยอดที่สุดแล้ว! ลองฟังสำเนียงของซอลซูที่ไม่เคยไปเมืองนอกสิ
อย่างกับชาวต่างชาติเลยไม่ใช่เหรอ! หืม...อืม เอาละ เลิกประชุมได้ ซอลซู
สรุปเสร็จแล้วมารายงานฉันนะ”

“ครับ หัวหน้า”

หลังจากอันจองกยูออกจากห้องประชุมไป พโยฮิลซูก็ตอบว่าอีจุนฮัก

“สงสัยหัวหน้าคงออลัยอาวรณ์นายมากเลยนะ”

คำพูดนั้นทำให้อีจุนฮักเกาติระชะแกรกพร้อมกับยิ้มเจื่อนๆ

“นั่นสิครับ นี่ดูไม่เหมือนหัวหน้าเลยนะครับ ผมนึกว่าจะทำท่าที่เย็นชา
ใส่ผมเสียอีก แต่ก็เปล่า เอ้อ ไปกันเถอะครับ”

อีจุนฮักพูดอย่างนั้นแล้วเก็บไข่ที่เหลือไปด้วย

“ซอลซู ฉันเอาไปด้วยนะ”

“ครับ ผู้ช่วยผู้จัดการ!”

43

สบกวนหน้อยได้ไหมครับ

การทำงานในบริษัทการค้าไม่ได้หมายความว่าต้องอยู่ที่บริษัท
สามร้อยหกสิบห้าวันต่อปี และทำโอทีจนตึกตื่นทุกวัน

ยกเว้นแค่ช่วงต้นปีและปลายปีที่ต้องทำการตรวจสอบแผนธุรกิจ
ถ้าธุรกิจที่ตัวเองรับผิดชอบอยู่ไม่ได้มีปัญหาอะไร ส่วนใหญ่ก็จะเลิกงาน
ไม่เกินหนึ่งทุ่ม

และหลังจากเวลานั้นใครจะไปดื่มเหล้ากับบรรดาผู้บริหารเพื่อปูทาง
สำหรับตำแหน่งซีโอโอ หรือไปสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัวกับดีลเลอร์
ก็ขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละคน

ปกติอีจูนฮักจะไปดื่มเหล้ากับคนนั้นคนนี้เพื่อกำจัดศัตรูในบริษัท
ที่จ้องจะจัดการเขา แต่เนื่องจากวันนี้ไม่ได้มีนัดอะไรพิเศษเขาจึงกลับบ้าน
เร็วกว่าเดิม

จางฮเยยงอยู่ในชุดผ้ากันเปื้อนรีบออกมารับกระเป๋าและเสื้อสูทจาก
อีจูนฮัก

“กลับเร็วจัง”

“อืม”

เมื่อจีฮุนที่ใกล้จะสี่ขวบแล้วเห็นอีจูนฮักกลับบ้านเร็วกว่าปกติ ก็ส่งเสียง
เรียก “พ่อ! พ่อ!” พร้อมวิ่งถลากระโจนเข้ามาทอด

“ไ้เจ้าเด็กน่ารักของพ่อ!”

อีจูนฮักอุ้มจีฮุนแล้วถอดรองเท้าเข้าบ้าน

“กินข้าวกันหรือยัง”

“ยัง นี่กำลังเตรียมอยู่เลย พ่อตีว่าเจ้าจิฮุนกลับมาจากโรงเรียนอนุบาล
กินนอนเลยนะ”

“อย่างนั้นเอง แล้วทำไมเจ้าเด็กนี่ถึงได้ตัวหนักขึ้นอย่างนี้เนี่ย”

“พ่อ! อยากกินขนมปัง!”

จิฮุนพูดพลางชี้ไปที่ตู้เย็น จางฮเยยองส่ายหน้าพร้อมพูดขึ้นมา

“ห้ามกินขนมปังนะ!”

“เง! ขนมปัง! อยากกินขนมปังงงง!”

“บอกแล้วไงว่าไม่ได้”

จิฮุนทำหน้าเศร้าจ้องหน้าอิจุนฮัก

“พ่อ ขอขนมปัง!”

เมื่อแม่บอกว่าไม่ได้ก็หมายความว่าไม่ได้ แต่สำหรับพ่อไม่ใช่อย่างนั้น
จางฮเยยองเห็นดวงตาของอิจุนฮักเริ่มสั่นไหวจึงรีบเข้าไปอุ้มจิฮุนแทน

“พี่รีบไปอาบน้ำเลยไป”

“อ้อ รู้แล้ว”

หลังอิจุนฮักไปอาบน้ำ จิฮุนก็กำหัดต่อยกกันของแม่แล้วแลบลิ้น
ทำเสียง ‘แบร์’ ใส่ก่อนจะวิ่งป่วนเข้าห้องนอนไป จางฮเยยองยิ้มให้ก่อนกลับไป
ในครัวเตรียมอาหารเย็นต่อ

จิฮุนเข้าไปในห้องนอนแล้วลอมตามองไปรอบๆ พ่อเห็นกระเป๋
ของพ่อก็อยากรู่ว่าข้างในมีอะไร

ปรากฏว่าในนั้นมีแต่ของล้ำค่าที่ไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต เนื่องจาก
จิฮุนเป็นคนเอาชนะความอยากรู้อยากเห็นไม่ได้ จึงชอบรื้อค้นของในกระเป๋
ออกมาจนหมด โดยเฉพาะกระเป๋เครื่องสำอางของแม่ ที่เป็นเสมือนคลัง
สมบัติอย่างแท้จริง

ทันทีที่รูตชิปเปิดกระเป๋ออกกว้างๆ ถูสืขาวก็เตะตาของจิฮุน เขา
เห็นสีของสิ่งที่คุ้นตาและชื่นชอบที่สุดในโลก

“ใช่!”

จิฮุนเป็นเด็กฉลาด เขาค่อยๆ ลูกแล้วแอบชะโงกศีรษะออกไปนอก

ห้องนอนเพื่อดูว่าแม่อยู่ที่ไหน จากนั้นพยายามปิดประตูห้องนอนให้เบาที่สุด
ก่อนจะวิ่งย่องๆ ไม้ให้มีเสียงไปที่กระเปาะของพ่ออย่างระมัดระวัง

หลังจากนั้นไม่นาน

“พี่!”

อีจุนชักอาบน้ำเสร็จและกำลังเช็ดผมอยู่ริบเปิดประตูห้องน้ำออกมา
เมื่อได้ยินเสียงเรียกแหลมๆ ของจางฮเยยอง

“มีอะไร?”

อีจุนชักตกใจเมื่อเห็น จางฮเยยองที่ปากกำลังสั่นระริกชี้ไปที่จีฮุน

“เอาเข้ามาได้ยังไงเนี่ย! โอ๊ย ให้ตายสิ ยายอยู่ไหนแล้วเนี่ย”

ระหว่างที่จางฮเยยองไปหา ย่า อีจุนชักก็รีบปรีเข้าไปหาจีฮุน

ปกติแค่จับไขดัม ตัวจีฮุนก็บวมแดงไปหมดแล้ว นี่กลับปอกไขกิน
เข้าไปตั้งสามฟอง แต่ร่างกายของเขากลับไม่แสดงอาการอะไรเลย

จางฮเยยองนำยาที่เก็บไว้เพื่อฉุกเฉินมาแล้วยื่นข้างๆ อีจุนชักที่กำลัง
ยืนมองเฉยๆ โดยที่ไม่ห้ามจีฮุน

“มัวทำอะไรอยู่ ทำไมไม่ห้ามลูก”

“ใจเย็นๆ ก่อน”

อีจุนชักจับแขนจางฮเยยองให้นั่งลง

“จีฮุน ไม่เป็นไรเลยนะ”

ได้ยินดังนั้นจางฮเยยองก็เบิกตากว้างแล้วสังเกตดูจีฮุนอีกครั้ง แม้ว่า
เด็กน้อยจะกินไข่เข้าไปแล้ว แต่ร่างกายเขากลับไม่มีอาการแพ้เลยจริง ๆ

“เป็นไปได้ยังไง?”

จางฮเยยองมองอีจุนชักอย่างตกตะลึง

“ดูเหมือนว่าจะมีไข่ที่จีฮุนของเรากินได้อยู่สินะ”

อีจุนชักถามจีฮุน

“จีฮุน อร่อยไหมลูก”

“อ้อ! อร่อย”

จางฮเยยองจ้องมองลูกชายเคี้ยวไขอยู่เต็มปาก พร้อมมีเศษไข่แดง
หล่นกระจายเต็มพื้นอยู่ครู่หนึ่ง จึงค่อยๆ สงบใจลงได้

“ไชนั้น ไปซื้อมาจากไหน”

อีจุนฮักล้วงนามบัตรใบหนึ่งออกมาแล้วยื่นให้จางฮเยยอง

“เป็นใบที่ขายที่นั่นนะ วันนี้รื้อน่องไปทำงานที่นั่นแล้วเอากลับมาด้วย”

“หรือ ดีเลย แบบนี้เราสั่งไช้จากที่นั่นมากินก็ได้สินะ”

“ไช้ใหม่ล่ะ”

“อืม จีฮุนคงชอบมากแน่ๆเลย”

จีฮุนพูดขณะที่กำลังดูดูนิ้วเอาเศษไช้แดงที่ติดมือเล็กๆ ออก

“ผมชอบไช้”

อีจุนฮักจัดการทำความสะอาดจีฮุนที่มีไช้ติดอยู่ทั่วตัวเสร็จแล้วก็ไปนั่งที่โต๊ะอาหารเพื่อคุยกับจางฮเยยอง

“ฮเยยอง”

“หืม”

“ถ้าเราไปเมืองนอกแล้ว จะมีไช้แบบนี้ให้จีฮุนไหมนะ”

จางฮเยยองทอดสายตามองอีจุนฮัก

“ตอนนี้ลูกก็มีความสุขขนาดนั้นเลยนะ”

“ทำไมจู่ๆ ก็พูดอย่างนี้ล่ะ”

“เปล่าหรือก แ่พูดเฉยๆ นะ”

อีจุนฮักไม่พูดอะไรต่อแล้วเริ่มกินอาหาร ทางด้านจางฮเยยองก็รู้สึกคิดไม่ตก

ความแตกต่างระหว่างการทำงานบริษัทกับการทำธุรกิจ

การมีความรู้มากมาย ไม่ได้หมายความว่าเมื่อออกไปทำธุรกิจของตัวเองแล้วจะประสบความสำเร็จได้

เพราะไม่อย่างนั้นพวกคนที่มีความสามารถในบริษัทการค้าคงไม่เลือกเป็นผู้บริหารแต่ไปทำธุรกิจของตัวเองกันหมดแล้ว

ข้อดีของการทำงานบริษัทคือแม้จะวางแผนขนาดใหญ่ก็ไม่จำเป็นต้องแบกรับความรับผิดชอบทั้งหมดคนเดียว

พวกผู้บริหารเป็นผู้สร้างให้เกิดความสัมพันธ์ในการค้าขายแลกเปลี่ยน

ระหว่างสองประเทศ จากนั้นหน่วยงานอื่นๆ ในบริษัทก็รับผิดชอบหน้าที่ของตัวเองไป

เมื่อเชลล์ทำสัญญากับผู้ซื้อได้ ก็จะมีหน่วยงานที่คอยดูแลเรื่องธุรกรรมให้ต่างหาก มีบริษัทขนส่งทำหน้าที่รับผิดชอบเรื่องการขนส่งสินค้าให้ และงานต่างประเทศอื่น ๆ ก็มีบรรดาเจ้าหน้าที่ประจำสาขาต่างประเทศกับตัวแทนคอยทำงานตามหน้าที่ให้

แต่ถ้าเลือกทำธุรกิจเองก็ต้องรับผิดชอบเรื่องพวกนี้ทั้งหมดแทบจะคนเดียว

ส่วนการทำงานตั้งแต่เข้าตรูแล้วกลับบ้านดึกนะหรือ ถ้าเทียบกับคนที่ทำธุรกิจของตัวเองแล้วเรียกได้ว่ามีชะตาชีวิตดีกว่าเยอะเลย ธุรกิจพัฒนาทรัพยากรที่เคนยาก็เช่นเดียวกัน

คิมซอลซุนนำข้อมูลที่ได้รับจากเคนเนดีมาผนวกรวมกันแล้วทำเป็นแผนธุรกิจขึ้นมาจนสำเร็จ ซึ่งเขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าแผนธุรกิจนี้จะตรงกับรสนิยมของเหล่าผู้บริหารมากแค่ไหน มีความเป็นไปได้สูงที่พวกเขาจะเลือกธุรกิจที่มีความมั่นคงมากกว่านี้ แต่หากธุรกิจนี้ตรงกับความต้องการของเหล่าผู้บริหารขึ้นมาเมื่อไร คนที่จะรับผิดชอบงานนี้ได้จะมีแค่คิมซอลซุนคนเดียวเท่านั้น

แต่ก็ไม่รู้ว่าพวกผู้บริหารจะว่างพอมารับพิจารณาแผนธุรกิจที่พวกพนักงานใหม่ทำส่งไปหรือเปล่านะสิ

แต่คิมซอลซุนคิดว่า หากได้รับโอกาสขึ้นมาจริง ๆ เขาก็สามารถทำให้สำเร็จได้อย่างแน่นอน

ตอนที่ใกล้จะหมดเวลาพักเที่ยง อันจงกยูก็เรียกคิมซอลซุนไปคุย

“แผนธุรกิจพิเศษเป็นยังไงบ้าง”

“เบื้องต้นทำเสร็จเรียบร้อยแล้วครับ”

“เหอ จั๊นพรินต์แล้วเอามาที่ห้องประชุมหน่อย”

คิมซอลซุนรีบพรินต์เอกสารสองชุดแล้วตามเข้าไปในห้องประชุม

อันจงกยูก้อย ๆ อ่านเนื้อหาจากเอกสารแผนธุรกิจของคิมซอลซุนก่อนถาม

คำถาม

“มีเหตุผลอะไร ทำไมต้องเลือกเคนยาด้วยล่ะ ทั้งที่มีประเทศอื่นที่สามารถทำได้ อย่างมั่นคงและปลอดภัยกว่านี้เยอะเลยนี่”

“เพราะเป็นประเทศเดียวที่ผมรู้จักครับ”

“ไม่ใช่ว่าเป็นธุรกิจที่มีแค่คนเดียวที่ทำได้หรอกเหรอ”

“เอ่อ...คือว่า...”

ไอ้คนเจ้าเล่ห์

อันจงกยเปิดหน้าต่างๆ ไปอย่างไม่ได้ใส่ใจเรื่องนั้นนัก

“ดูจากการคลังของรัฐบาลเคนยาแล้ว เหมือนไม่มีเงินทุนที่จะนำมาลงทุนกับธุรกิจพัฒนาเมืองขนาดใหญ่ได้เลยนะ แบบนี้จะเป็นธุรกิจที่เป็นไปได้เหรอ”

“ตามกฎหมายอุตสาหกรรมเมืองแร่ของเคนยาในปัจจุบัน แร่ที่ได้จากเมืองที่พัฒนาแล้วจะตกเป็นของรัฐห้าสิบเปอร์เซ็นต์ครับ ถ้าดูแค่เรื่องเงินอย่างเดียว นี่จะเป็นธุรกิจที่ไม่มีทางเป็นไปได้เลย แต่ถ้าเราเลือกรับแร่ที่ได้มาแทนเงิน ก็สามารถเป็นไปได้ครับ”

“แรงนั้นเหรอ”

“ครับ ผมคิดว่าเราควรเรียกร้องขอส่วนแบ่งเป็นแร่เหล็กแทนครับ เมื่ออัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศจีนขยับขึ้นเป็นตัวเลขสองหลัก ราคาแร่เหล็กก็น่าจะขยับขึ้นตามด้วยไม่ใช่เหรอครับ และเมื่อพิจารณาถึงเรื่องการเตรียมงานโอลิมปิกในปี 2008 ที่ปักกิ่งร่วมด้วยแล้ว คาดว่าทางประเทศจีนจะนำเข้าแร่เหล็กเป็นปริมาณมหาศาลเลยละครับ”

“หมายความว่าราคาแร่เหล็กจะเพิ่มขึ้นอย่างนั้นสินะ”

“เบื้องต้นผมคาดการณ์ไว้อย่างนั้นครับ”

อันจงกยพยักหน้าฟังคิมซอลซูลอธิบายพลางกวาดสายตาอ่านเอกสารต่อไป

“ไม่มีคำผิดและรูปแบบเอกสารก็ถูกต้องอย่างที่ควรเป็น อันจงกยอ่านไปเรื่อยๆ จนเห็นตารางวิเคราะห์กำไรแล้วก็อดทิ้งไม่ได้”

ถ้าได้ตามนี้จริงก็ถือเป็นผลงานที่ยิ่งใหญ่มากเลย แต่จะลงมือดำเนินการจากการคาดคะเนอย่างเดียวนั้นก็มีความเสี่ยงมากเกินไป ต้องลดความเสี่ยง

ที่ทีมใหม่จะล้มเหลวให้มากที่สุด พร้อมกับทำให้ความเป็นไปได้ที่จะสำเร็จสูงขึ้น นอกจากนี้ความเป็นไปได้ที่แผนธุรกิจนี้จะถูกเลือกก็มีไม่มากอีก แต่ก็เป็นแผนธุรกิจที่น่าสนใจมาก ๆ นี่มัน *High Risk High Return*¹ อย่างนั้นสินะ

อันจงกยูอ่านแผนธุรกิจของคิมชอลซุนจนจบ

“อันนี้ความเสี่ยงมันสูงไป ไม่มีมาตรการอะไรที่จะเอามาช่วยลดความเสี่ยงได้เลยเธอ”

“ณ ปัจจุบันนี้ยังไม่มีครับ”

อันจงกยูลองคิดมาบ้างแล้ว แต่ก็คิดอะไรไม่ออกเหมือนกัน

“นี่เป็นแผนธุรกิจที่ใช้ได้เลยนะ ถ้าลดความเสี่ยงลงได้จะยิ่งดีกว่านี้ แต่สำหรับพนักงานใหม่ที่เพิ่งทำเป็นครั้งแรกก็ถือว่าเก่งมากแล้ว เอาไปส่งได้เลย”

“ขอบคุณครับ หัวหน้า”

“โอเค ไปได้แล้ว”

“ครับ! หัวหน้า”

เมื่อคิมชอลซุนออกไปแล้ว อันจงกยูก็นั่งมองคิมชอลซุนที่เดินกลับไปทีโต๊ะตัวเองผ่านหน้าต่าง

พวกพนักงานที่เข้ามาใหม่ช่วงปลายปีจะต้องทำแผนธุรกิจเพื่อดำเนินการในปีหน้า ฉะนั้นจึงไม่มีทางเลือกที่พนักงานใหม่ซึ่งไม่เคยทำแผนธุรกิจมาก่อนจะทำได้ตั้งแต่ครั้งแรก

ปกติแล้วแผนธุรกิจจะมาจากการคิดจนหัวแทบแตก ต้องโดนตำหนามหา รุ้ง ราม คำ เครียดไปหมดกว่าจะผ่านการอนุมัติ นี่จึงเป็นครั้งแรกที่แผนธุรกิจผ่านฉลุยได้แบบนี้

“ไอโฮ ให้ตายสิ ไอ้เด็กนั้นน่าพิศวงจังเลยแฮะ”

อันจงกยูพูดคนเดียวเวียบ ๆ แล้วก็คลี่ยิ้มอย่างพอใจ

¹ วลีที่นิยมใช้ในวงการธุรกิจและการลงทุน หมายถึง ยิ่งความเสี่ยงสูง ผลตอบแทนที่ได้ก็ยิ่งสูงตาม

ดูอย่างไรก็เป็นคนที่มีความสามารถเกินกว่าระดับผู้ช่วยผู้จัดการแล้ว ยิ่งทำให้รู้สึกดีเมื่อคิดว่าการได้คนแบบนั้นเข้ามาอยู่ในทีมจะทำให้ทีมแข็งแกร่งได้มากขนาดไหน

เย็นวันอังคาร

“โอ๊ย จะตายแล้ว แคนนี่ก็ยุ่งจนหัวหมุนทำงานไม่ทันอยู่แล้ว ยังจะมีแผนธุรกิจพิเศษอะไรให้ทำอีกหรือครับ”

“ก็ทำแบบส่งๆ แค่พอฟ่านๆ ไปสักรอบสิ! เพราะแบบนี้ไง ช่วงนี้ถึงได้โดนด่าเยอะเลย”

“ดูหัวผมสิครับ ต้องโดนฟาดขนาดไหนถึงได้มีสภาพแบบนี้”

คำพูดของชเวซังกุก ทิมชายหนึ่ง ทำให้คนที่อยู่ในร้านสตูกระดุกหมูถึงกับหัวเราะลั่น

ชเวซังกุกอายุสามสิบปี เขามีอายุมากที่สุดในบรรดารุ่นที่ยี่สิบเอ็ด ซึ่งถูกส่งมายังสำนักงานใหญ่ เขาเคยทำงานการค้าในบริษัทขนส่งเล็กๆ ก่อนที่จะสมัครเข้ามาทำงานที่ย้ายของเทรตดิ้ง

“เออละๆ วันนี้ผมมีเรื่องสำคัญจะประกาศครับ”

แม้ว่าจะมีอายุเยอะแล้ว แต่เขาก็เข้ากับเพื่อนร่วมรุ่นคนอื่นๆ ที่อยู่ในวัยยี่สิบกลางๆ ไปจนค่อนข้างปลายได้เป็นอย่างดี

เมื่อทุกคนจับจ้องมาที่เขา ชเวซังกุกก็หยิบการ์ดเชิญจากในกระเป๋าของตัวเองออกมา

“ผม! จะแต่งงานวันที่ 15 สิงหาคมนี้ละครับ”

คำว่าแต่งงานทำให้ทุกคนปรบมือพร้อมเฮลั่น

ชเวซังกุกแจกจ่ายการ์ดเชิญให้ทุกคน พร้อมทั้งยื่นให้คิมซอลชูด้วย

“คุณซอลชู ได้ยินว่าจบเอกดนตรีประยุกต์มาใช้ไหมครับ”

“ครับ”

คิมซอลชูตอบขณะที่มือก็เก็บการ์ดเชิญเป็นอย่างดี

“ถ้าจะรบกวนขอให้เล่นเพลงอวยพรในงานแต่งงานให้สักหน่อยจะได้ไหมครับ”

“เพลงอวยพรเธอครับ”

“พอดีคนที่ผมรู้จักไม่มีใครร้องเพลงได้เลย แล้วเพราะว่าต้องใช้เงินไปกับการซื้อบ้านในโซลทำให้ต้องจัดงานแต่งงานแบบเรียบง่าย แต่ถึงอย่างนั้นผมก็อยากให้ของขวัญพิเศษกับวันที่ภรรยา นะครับ แต่ถ้าลำบากก็ไม่เป็นไรนะครับ”

ชเวซังถูกเอ่ยด้วยน้ำเสียงกระดากเขิน คิมซอลชูยิ้มพร้อมพยักหน้า แค่นักร้องเพลงให้ที่งานแต่งงานเพลงเดียวแล้วซื้อใจคนได้ ถือเป็นการแลกเปลี่ยนที่ไม่ได้ขาดทุนอะไรเลย

แน่นอนว่าก่อนที่จะแลกเปลี่ยนกัน การแสดงความกระตือรือร้นอยากไปร่วมงานมงคลจะทำให้ได้ใจเขามาเป็นพวกของตนเองได้

“ถ้าไม่ได้เก่งอะไรมากมายจะโอเคไหมครับ”

คำตอบของคิมซอลชูทำให้ชเวซังถูกยิ้มอย่างยินดีพร้อมพยักหน้า

“ครับ! แน่นอนครับ”

ตอนนั้นเองใครบางคนจึงเอ่ยแซวขึ้นมา

“เรียนเอกดนตรีประยุกต์ก็ใช้ว่าจะร้องเพลงเพราะกันทุกคนสักหน่อย”

“งั้นวันนี้มาลองดูความเก่งของคุณซอลชูสักครั้งหน่อยเป็นไง”

“งั้นวันนี้ไปร้องคาราโอเกะกันไหม”

“ได้เลย!”

“วันแบบนี้คุณมุนน่าจะมาด้วยนะ”

“ได้ยินมาว่าวันนี้เธอโดนผู้ช่วยผู้จัดการพักเช็ดทั้งวันเลยครับ”

“ก็โปรเจกต์พิเศษพังนี่นา เอาละ รีบกินรีบไปคลายเครียดที่คาราโอเกะกันดีกว่าครับ”

44

เป็นเจ้านายที่ดีเลย

วันเกิดประธานใหญ่ ชเวคยองฮุน

ขณะที่บรรดาลูกสะใภ้กำลังขะมักเขม้นทำงานอยู่ในครัว พวกพี่น้องตระกูลชเวก็กำลังนั่งบนโซฟากินผลไม้กัน ทุกคนต่างก็เป็นประธานของบริษัท ยกเว้นแค่ชเวคยองฮุนกับชเวเฮนาเท่านั้น

ชเวคยองฮุน พี่ชายคนโตรับตำแหน่งประธานบริษัทฮันยองอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่สุดของธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้า เขาได้ไปเรียนรู้การบริหารอย่างขยันขันแข็งจากบริษัทในเครือหลายแห่งตั้งแต่อายุยังน้อย มีการคาดการณ์กันอย่างมากว่าเขาจะเป็นผู้สืบทอดธุรกิจต่อจากชเวคยองฮุนอย่างแน่นอน

คนที่สอง ชเวซังจุนเป็นประธานบริษัทของฮันยองเคมีคอล เขาเชื่อฟังชเวคยองฮุนผู้เป็นพี่ชายมาตั้งแต่เด็ก และคิดว่าพี่ชายควรได้รับการสืบทอดตำแหน่งประธานฮันยองกรุ๊ป

และคนที่สาม ชเวโอจุนเป็นประธานบริษัทฮันยองไอที เขาเป็นคนที่ไม่เต็มใจด้วยความทะเยอทะยานต่างจากชเวซังจุน และคิดว่าตนเองอยู่เหนือชเวซังจุนอยู่ตลอด ไม่รู้ว่าเป็นเพราะนิสัยทะเยอทะยานนี้หรือเปล่าถึงทำให้เขาเป็นคนพูดจาขวานผ่าซากอยู่เสมอ

“ได้ยินว่าช่วงนี้ทำร้านเหล้ากันหรือ”

เมื่อชเวคยองฮุนถาม ชเวเฮนาก็พยักหน้าพร้อมตอบ

“ร้านเหล้าที่ไหนล่ะ เขาเรียกคาเฟ่ต่างหาก ไลฟ์คาเฟ่”

“ขายเหล้าก็ต้องเป็นร้านเหล้าสิ อย่าไปทำตัวให้มีข่าวซุบซิบนินทาว่า
ลูกสาวท่านประธานใหญ่ฮั่นยงกรูไปเปิดร้านเหล้าก็แล้วกัน”

“แค่นี้ก็โดนจับตาจนทำอะไรไม่ได้แล้วไหมล่ะ”

“ก็แค่แต่งงานกับคนที่พ่อจับคู่ให้ก็จบแล้ว อย่ามาทำให้โดนจับได้
จนตระกูลต้องขายหน้าเปล่า ๆ เลยดีกว่า”

คำพูดนั้นทำให้ชเวเฮยเยนาเบะปาก

เธอโดนเหยียดเป็นเรื่องปกติ

“นั่นแค่ทำในสิ่งที่ฉันอยากทำ แล้วทำไมต้องมาสั่งสอนเหมือนพวก
คนหัวโบราณแบบนี้ด้วยล่ะ”

เมื่อชเวเฮยเยนาตอกกลับอย่างรุนแรง สายตาของชเวคยองจุนก็พลัน
ฉายประกายแวววาวราวกับเสือ

“อะไรนะ หัวโบราณงั้นหรอ”

ชเวคยองจุนที่มองดูอยู่ข้าง ๆ ก็รีบแยกทั้งคู่ออกจากกัน

“พอทั้งคู่นั้นแหละ วันนี้นั่นเกิดคุณพ่อละ”

ชเวซังจุนลูกคนที่สองก็จับแขนชเวคยองจุนไม่ให้ลุกขึ้นพร้อมพูด

“พี่ก็ทนหน่อยนะ รู้อยู่แล้วยายเฮยเยนาเป็นคนนิสัยแบบนี้แล้วจะไป
วุ่นวายกับน้องทำไม อย่าทำให้พ่อโมโหเลย”

แล้วชเวโอจุนลูกชายคนที่สามซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ ก็ส่ายหน้าแล้วพูดประโยค
ชวนเสลดหู

“เพราะอย่างนั้นเขาถึงได้บอกว่าเชื่อไม่ทั้งแถวนะ”

คำพูดของชเวโอจุนทำให้บรรยากาศในห้องนั่งเล่นเย็นเยียบขึ้นมา
ทันควัน

“พี่ไม่ควรพูดแบบนี้ละ!”

ชเวคยองจุนตะโกนออกมา ขณะที่ชเวเฮยเยนาลุกพรวด

“เออ! ฉันรู้อยู่แล้วว่ามันจะเป็นอย่างนี้ ไมสิ ก็เป็นอย่างนี้ทุกที่อยู่แล้ว
รู้ยังไม่มาตั้งแต่แรกเลย”

เมื่อชเวคยองฮุนซึ่งทำงานอยู่ในห้องทำงานด้านบนเดินลงมา ก็ทำ
หน้ามึนพร้อมตะโกนเสียงดัง

“ไอ้หน้าไหนมันมาตะโกนโหวกเหวกโวยวายในบ้านฉันกัน”

ประโยคนั้นทำให้สี่พี่น้องเงยบกริบ ส่วนชเวสเยนาที่มีน้ำโพก็คิดว่า
เอาเลื่อนอกกับกระเป๋ารขึ้นมา

“นั่นแก กำลังทำอะไรนะ”

ชเวคยองฮุนมองชเวสเยนาที่ทำอย่างนั้นแล้วเอ๋อถาม ชเวสเยนาตอบ
พร้อมสวมเลื่อนอกไปด้วย

“หนูไปแล้วนะคะ ยังไงก็ไม่ได้คิดว่าหนูเป็นคนในบ้านนี่อยู่แล้วนี่คะ”

“หมายความว่ายังไง”

ชเวคยองฮุนมองลูกชายทั้งสี่คนแล้วเอ๋อขึ้นมา

“พวกแกไปพูดอะไรไว้”

“ช่างเถอะค่ะ พวกพี่ๆ ที่สนใจจะเป็นทายาทสืบทอดกรุปต่อก็คือเชื่อฟัง
พ่อไปเถอะค่ะ หนูจะไปใช้ชีวิตตามแบบของหนู ในเมื่อได้เจอพ่อและกินข้าว
ด้วยแล้ว งั้นหนูขอตัวก่อนนะค่ะ”

“ฮเยนา!”

แม้ชเวคยองฮุนจะตะโกนเรียก แต่ชเวสเยนาก็เดินฉิวตัวปลิวออกไป
เขามองลูกสาวที่สาวเท้าออกจากห้องโถงไปแล้วก็ตะปากอย่างไม่สบ
อารมณ์ จากนั้นก็นั่งลงบนโซฟาพร้อมกวาดสายตามองบรรดาลูกชาย

“พวกแกนี่มันจริงๆ เลยนะ!”

เมื่อนั้นชเวโฮจุนก็ถอนหายใจพลางตอบ

“ก็จริงนี่ครับ ยายเด็กนั้นไม่ใช่ลูกคุณแม่เสียหน่อย”

“ว่าไงนะ”

“จำเป็นต้องทำอย่างนั้นกับเด็กที่ไม่ได้อยู่แม้กระทั่งในทะเบียนบ้าน
ของคุณพ่อด้วยหรือครับ ถึงจะเป็นลูกที่เกิดมาจากความผิดพลาดของ
คุณพ่อ แต่ตอนนั้นมันก็โตพอที่จะดูแลตัวเองได้แล้ว ก็น่าจะปล่อยไปได้แล้ว
นะครับ ไม่อย่างนั้นถ้าเกิดว่าใครรู้เข้า มีหวังตระกูลเราได้อับอายขายขี้หน้า
พอดีไม่ใช่หรือครับ”

ชเวคยองฮุนระบายลมหายใจแรงอย่างเหลือจะเชื่อ ส่วนชเวคยองจุน
ที่ฟังอยู่เงียบๆ ก็ได้ตอบ

“พี่ครับ เราโตมาในบ้านหลังเดียวกันก็ไม่เห็นต้องทำเหมือนน้องเป็นคนอื่นขนาดนั้นเลยนี่ เราเกิดมายังได้เจอหน้าแม่ แต่เฮยนาโตมาแบบไม่เคยได้เจอแม่เลยสักครั้งนะ แ่ทำตึกกับน้องสักนิมมันไม่ได้เลยหรือไง”

“ยองจุน เพราะแกเป็นคนอย่างนี้ไง คนเราต้องรู้จักตัดคนให้ขาด ในเมื่อทำงานก็ควรต้องทำตัวให้ได้รับการยอมรับสิ แล้วแบบนี้จะไปบริหารบริษัทไหวหรือ”

เมื่อชเวโอจุนเถียงกลับชเวยองจุน ชเวคยองฮุนก็ใช้ฝ่ามือตบโต๊ะ

“พอได้แล้ว!”

ชเวโอจุนที่กำลังพูดพล่ามถึงกับสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงคำรามนั้น

ชเวคยองฮุนจ้องมองด้วยสายตาเยือกเย็น จนชเวโอจุนต้องก้มหน้าหลบตาอย่างไม่มีทางเลือก

“ขอโทษครับ คุณพ่อ”

ชเวคยองฮุนสูญเสียพี่น้องทั้งหมดไปตอนเกิดสงคราม ด้วยความที่อยากให้ครอบครัวตัวเองมีความสุข เขาจึงพยายามกัดฟันดิ้นรนสุดชีวิตจนธุรกิจประสบความสำเ็จ

ชเวคยองฮุนมีภรรยาทั้งหมดสามคน คนแรกจากไปเพราะอุบัติเหตุ จากนั้นเขาก็แต่งงานกับคนรักคนที่สองแล้วมีลูกชายด้วยกันทั้งหมดสี่คน ก่อนเธอจะจากไปด้วยโรคประจำตัว

ภรรยาคนสุดท้ายเป็นนักแสดงสาวซึ่งเจอกันในงานเลี้ยงรับรองผู้ซื้อ ทั้งคู่ได้สบตากันและลงเอยด้วยความสัมพันธ์อันลึกซึ้งบนเตียง แต่หลังจากนั้นเธอกลับแอบคลอดชเวเฮยนาแล้วซุกซ่อนไว้ก่อนจะเสียชีวิตไป

มีคำกล่าวว่า “นิ้วที่เจ็บยิ่งทำให้รู้สึกใส่ใจเป็นพิเศษ” จึงช่วยไม่ได้ที่ชเวคยองฮุนจะลำเอียงใส่ใจเฮยนาที่เติบโตมาอย่างไร้แม่มากกว่าลูกคนอื่น ๆ ที่ได้รับความรักและการดูแลเอาใจใส่อย่างดีจากภรรยา

ยิ่งบริษัทเติบโตและมีอำนาจมากเท่าไร ความวุ่นวายในความสัมพันธ์

¹สำนวน หมายถึง เรามักจะใส่ใจและให้ความสำคัญกับสิ่งที่อ่อนแอ มีปัญหา หรือน่าเป็นห่วงมากกว่าสิ่งอื่น

ของพี่น้องก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

หาทางวางแผนทุกครั้งเมื่อสบโอกาส

เขาไม่ได้พยายามใช้ชีวิตอย่างลำบากเพื่อที่จะเห็นภาพนี้สักหน่อย

“ที่ฉันเคยบอกว่าเป็นพี่น้องกันก็ต้องรักกัน! ห้ามลืมเด็ดขาด!”

เสียงตะคอกของชเวคยองฮุนทำให้สี่พี่น้องก้มหน้ารับ

“ครับ คุณพ่อ”

ชเวคยองฮุนเตาะปาดอย่างไม่สบอารมณ์พลางมองไปทางประตูห้องโถงพร้อมกับคิดในใจ

อุตส่าห์ว่าจะดูบรรยากาศแล้วพูดเรื่องคนใหม่ที่จะมาแต่งงานด้วยแต่ๆ
หน้อย ไอ้พวกลูกไม่ได้เรื่องนี่

เย็นวันอาทิตย์ คิมชอลชูกับอีจุนฮักก็นั่งเครื่องบินมาถึงฟิลิปปินส์

คนที่มารอรับพวกเขาก็คือผู้ช่วยผู้จัดการคังยุนซิกซึ่งทำงานเป็น
เจ้าหน้าที่ประจำสาขามะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์

“ดีใจที่ได้เจอกันนะจุนฮัก”

“ไม่ได้เจอกันนานเลยเนี่ย ไม่ได้เจอกันตัวเป็นๆ มาเป็นปีแล้ว
หรือเปล่านะ”

“ก็น่าจะอย่างนั้นแหละ ปีที่แล้วก็เจอตอนช่วงเดือนนี้เหมือนกัน
นายดูอ้วนขึ้นนิดหน่อยนะ”

“ฮ่าๆๆ พอทำงานอยู่แต่ในออฟฟิศก็เป็นอย่างนี้แหละ ว่าแต่นายเจออะ
คู่มอกลงนะเนี่ย”

“พออยู่ที่อากาศร้อนๆ น้ำหนักก็ลดเองอัตโนมัติเลยนะสิ”

“ไม่ใช่ว่ากินข้าวกินปลาไม่ลงหรอกนะ”

“ผลไม้นี่อร่อยจะตาย”

อีจุนฮักและคังยุนซิกเข้ามาทำงานพร้อมกัน

อีจุนฮักเลื่อนตำแหน่งอย่างรวดเร็วภายในเวลาสองปี ส่วนคังยุนซิก
พอได้ตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการก็ย้ายมาเป็นเจ้าหน้าที่ประจำสาขาต่างประเทศ
ที่ฟิลิปปินส์ทันที

คังยุนซิกพูดคุยกับอีจุนฮักเล็กน้อยแล้วหันมามองคิมซอลซู จากนั้นก็ยิ้มแล้วยื่นมือมาเพื่อขอจับมือด้วย

“ผู้ช่วยผู้จัดการคังยุนซิก เป็นเจ้าหน้าที่ประจำสาขามะนิลาครับ”

“พนักงานขายทีมห้า คิมซอลซูครับ”

“เพิ่งเข้ามาใหม่รอบนี้ใช่ไหมครับ”

“ครับ! ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ ผู้ช่วยผู้จัดการคัง”

คังยุนซิกพยักหน้าเมื่อได้ยินคิมซอลซูพูดจะฉาน

“ผมก็ฝากตัวด้วยนะครับ”

“แน่นอนครับ!”

“ดูคล่องแคล่วแบบนี้ จุนฮักคงปลื้มนำดูเลยนะครับ”

“ครับ ผมปลื้มสุดๆ เลยละครับ”

อีจุนฮักที่อยู่ข้างๆ ได้ยินคำพูดนั้นก็ยิ้มแฝง

“สำหรับเด็กใหม่แล้ว เจ้านี่ทำงานเก่งมากจริงๆ แล้วถ้าสัญญาเรื่องข้าวสาลีสำเร็จก็ฝากช่วยเจ้านี่หน่อยก็แล้วกัน”

“ฮะ นายไม่ได้ดูแลเหรอ”

“เป็นไอเดียของเจ้านี่นะสิ ฉันเองก็ไม่ว่าว่าปีหน้าจะได้เป็นเจ้าหน้าที่ประจำสาขาต่างประเทศหรือเปล่า แต่มตอนนี้นางที่ดูอยู่ก็เยอะมากด้วย”

“อ้อ อย่างนั้นเอง ให้เด็กใหม่รับผิดชอบดูแลสัญญาแล้วเหรอ”

“งานนี้เป็นงานที่สองของเจ้านี่แล้ว”

“โอ้โฮ!”

คำพูดของอีจุนฮักทำให้คังยุนซิกมองคิมซอลซูอย่างทึ่งๆ

“อย่าบอกนะว่าทำลายสถิติหัวหน้าอันแล้วนะ”

“อ้อ เร็วกว่าตั้งสองเดือนเลยละ”

“สุดยอด! นี่เป็นครั้งแรกเลยที่ได้ยินจุนฮักชมใครว่าทำงานเก่งจากปากเขา คาคหวังสุดๆ เลยนะแบบนี้”

“คาคหวังได้เลย ลองทำงานกับเจ้านี่แล้วหาสัญญาดี ๆ ให้ได้เยอะๆ ละ”

คิมซอลซูกับอีจุนฮักตามคังยุนซิกออกมาจากสนามบินมะนิลา ก่อนที่จะยกกระเป๋าเดินทางใส่ท้ายรถ คิมซอลซูก็หยิบของบางอย่างออกมาแล้ว

ส่งให้คังยุนซิก

“นี่อะไรหรรอครับ”

“อันนี้เป็นเต้าเจี้ยวกับโคชูจัง²ที่แม่ผมทำเองครับ ผมคิดว่าน่าจะเป็นของจำเป็นมากสำหรับการใช้ชีวิตอยู่เมืองนอกก็เลยเตรียมมาให้ครับ”

“ว้าว!!!”

คังยุนซิกส่งเสียงออกมาอย่างถูกอกถูกใจ

“ผมกำลังอยากกินของพวกนี้มาก ๆ อยู่พอดี จะกินให้ร่อยเลยขอบคุณจริงๆ นะครับ”

“ฮ่าๆๆ ไม่ใช่ไรครับ”

เมื่อคังยุนซิกขึ้นไปนั่งตรงตำแหน่งคนขับพร้อมใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม อีจุนฮักซึ่งนั่งอยู่ข้างคนขับก็เอ่ยมาม

“เก่งใช่ไหมล่ะ”

“ตั้งตาคอยเลยเนี่ย”

“สนิทกันไว้ล่ะ อนาคตน่าจะช่วยให้ได้เยอะเลย”

คิมซอลซูดชิปปิดกระเป๋าดูทางและยกใส่ท้ายรถเรียบร้อย ก่อนขึ้นมานั่งเบาะข้างหลัง เป็นจังหวะเดียวกับที่อีกสองคนกำลังคุยกันเรื่องที่ฟิลิปปินส์พอดี

“ช่วงนี้ที่ฟิลิปปินส์เป็นไงบ้าง”

“อย่าให้พูดเลย ตอนนี้อยู่สถานการณ์ตึงเครียดมาก เพราะการก่อการร้ายที่สนามบินดาเวาในมินดาเนาะ”

“ที่นั่นไม่มีวันไหนสงบเลยนะเนี่ย ปีที่แล้วก็มีเหตุระเบิดที่ฐานทัพอเมริกาด้วยไม่ใช่หรอ”

“อืม เพราะฉะนั้นการขนส่งแร่ निकิลจึงลำบากมาก”

“ไอ้ตังจุนก็พูดเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน”

“โซคร้ายชะมัด”

เจ้าหน้าที่ประจำสาขาต่างประเทศคือพนักงานที่ถูกส่งไปประจำการ

² ซอสพริกเกาหลี เครื่องปรุงหลักในอาหารเกาหลีหลายชนิด

ในประเทศที่มีการค้าขายคึกคัก

ฟิลิปปินส์เป็นประเทศที่มีการค้าขายแร่ ธัญพืช เครื่องใช้ไฟฟ้า สิ่งทอ และผลไม้ ฉะนั้นจึงมีเจ้าหน้าที่ประจำสาขาต่างประเทศประมาณหนึ่งหรือสองคนไว้คอยรับผิดชอบดูแลการค้าขายสินค้าทุกชนิด

ซึ่งหน้าที่หลักก็คือการรายงานเหตุการณ์ในท้องถิ่น ความผันผวนของราคาสินค้าที่มีการซื้อขายกับสำนักงานใหญ่ หรือปัญหาใดๆ ที่เกิดขึ้นให้สำนักงานใหญ่ทราบทันที เช่นเดียวกับคังยุนซิกที่ต้องดูแลเรื่องรถรับส่งและช่วยจัดการเรื่องเอกสารที่จำเป็นเมื่อมีพนักงานเดินทางมาทำงานในพื้นที่นั้นๆ ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

แต่เพราะได้ทำงานกับสินค้าที่หลากหลาย ทำให้เขามีประสบการณ์และความสามารถมากพอที่จะก้าวขึ้นไปถึงระดับผู้อำนวยการฝ่ายขายและผู้บริหารได้ในอนาคต เมื่อถึงเวลานั้นก็สามารถใช้ความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นช่วยดองการค้าขายใหญ่มาได้

“น้องสะใภ้สบายดีไหม”

คำถามของอีจุนฮักทำให้คังยุนซิกยิ้มเล็กน้อย

“กลับเกาหลีไปแล้ว”

“ทำไมละ เท่าที่รู้มาทางบริษัทก็ช่วยสนับสนุนทั้งเรื่องบ้านพัก รถยนต์ แม่บ้าน คนขับรถ ไปจนถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดเลยไม่ใช่เหรอ”

“นั่นเป็นความคิดของผู้ชายอย่างเรา แต่เธอบอกว่าอยู่แล้วอึดอัดจะตาย”

“เพราะพูดภาษาอังกฤษไม่ได้เหรอ”

“เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหาหรอก เธอแค่บอกว่าทนอยู่ที่นั่นต่อไปไม่ได้เลยพาลูกๆ กลับไปอยู่ที่เกาหลีแล้วนะ”

“ไหนบอกว่าเรียนโรงเรียนนานาชาติที่นี่ไม่ใช่เหรอ ค่าเทอมบริษัทก็จ่ายให้ด้วยนี่”

“ก็อยากให้อยู่ต่ออยู่หรือกะนะ แต่ฉันไม่เข้าใจหว่ากพวกผู้หญิงหรือ”

“แล้วนายต้องอยู่นี้อีกหนึ่งปีเลยนี่ แบบนี้จะโอเคเหรอ”

“ก็กะ จะทำยังไงได้”

ทั้งที่ภรรยาของคังยุนชิกน่าจะเป็นคนที่อยู่ในที่แบบนี้ได้อย่างสบายๆ
อีจุนฮักจึงรู้สึกตึงใจขึ้นมา

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า”

คังยุนชิกมองคิมซอลซูผ่านกระจกมองหลังแล้วตอบอย่างเลื่องๆ
ซึ่งอีจุนฮักก็รู้สึกได้

“แล้วได้หาข้อมูลเกี่ยวกับพวกบริษัทที่เราจะคุยด้วยในคราวนี้มา
บ้างไหม”

“อืม ลองหาข้อมูลมาแล้วทั้งสี่บริษัทเป็นบริษัทที่มีการบริหารงานอยู่จริง
เดี๋ยวพอถึงโรงแรมแล้วจะเอารายงานที่ทำเสร็จแล้วให้ดูนะ”

“อ้อ แล้วมีอะไรต้องระวังเป็นพิเศษไหม”

“พอบอกว่าจะใช้ข้าวสารราคาแพงจากออสเตรเลียที่ใช้แค่ในร้านอาหาร
ชั้นสูงของฟิลิปปินส์เท่านั้นมาใช้เป็นอาหารเลี้ยงไก่ชนก็คงรู้สึกแปลกๆ บ้าง
แต่ก็ไม่ได้มีเท่าที่ปฏิเสธอะไรขนาดนั้น จึงน่าจะพอโน้มน้าวได้อยู่ละนะ”

“อย่างนี้เอง”

อีจุนฮักนึกถึงเอกสารที่คิมซอลซูทำขึ้นมาแล้วพยักหน้าหงึกหงัก

“จะว่าไปแล้ว นี่เราจะตรงไปโรงแรมเลยหรอ”

“เดี๋ยวเอาของไปเก็บก่อน แล้วค่อยไปตีมันกันดีไหม ชักจะหิวแล้วด้วย
เนี่ย”

คังยุนชิกมองผ่านกระจกมองหลังแล้วถามคิมซอลซูที่กำลังมองออกไป
นอกหน้าต่าง

“คุณซอลซูอยากกินอะไรเป็นพิเศษไหม”

“ผมลองหาข้อมูลมาแล้วครับ เห็นเขาบอกว่าที่นี้หมูเสียเปรียบอย่างที่ร้าน
ฟาสต์ฟู้ดชื่อ ‘มิงอันฮัล’ เด็ดมากเลยครับ แล้วก็บอกว่าอาลีมิง³ กับเบียร์
ซานมิเกล⁴ เข้ากันดีมากด้วยครับ”

³ ภาษาฟิลิปปินส์ หมายถึง หมูๆ เป็นอาหารทะเลที่ได้รับความนิยมในฟิลิปปินส์

⁴ เบียร์เก่าแก่และได้รับความนิยมมากที่สุดในฟิลิปปินส์

คิมซอลซุตอบอย่างฉะฉาน จนทำให้คังยุนซิกหัวเราะคิกคัก
“หาข้อมูลมาด้วยสินะครับ”
อีจุนฮักหันไปมองคิมซอลซุ
“งานการไม่ทำ เอาแต่หาเรื่องพวกนี้หรือไง”
“เปล่าครับ ผมแค่หาตอนว่างๆ นะครับ”
“เป็นตัวเลือกที่ไม่เลวเลยครับ ปกติแถวๆ มะนิลาก็มีร้านฟาสต์ฟู้ด
กับอาหารทะเลอยู่ด้วยนะ แล้วจุนฮักล่ะ”
“อะไรก็ได้”
“เป็นผู้ช่วยที่ดีเลยนี่ เพราะนายไม่รู้จักวิธีดูแลแบบนี้หรอก”
“จึ้นเหรออ”
อีจุนฮักยิ้มกริ่ม

กดลออ่าน